

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcov **1/ O. Š.** bývajúceho v R.R., **2/ S. Š.**, bývajúcej v R.R., **3/ Ing. S. Š.**, bývajúceho v R.R., **4/ Z. Š.**, bývajúcej v K., v dovolacom konaní zastúpených Advokátskou kanceláriou s.r.o., JUDr. Milan Chovanec, Vojtecha Tvrdeho 17, Žilina, proti žalovaným **1/ O. H.**, bývajúcej v R.R., **2/ B. C.**, bývajúcemu v R.R., v dovolacom konaní obaja zastúpení JUDr. Bohuslav Majchrákom, advokát, spol. s r.o., so sídlom v Novej Bystrici 850, **o odstránenie čiernej stavby a o stanovenie povinnosti strpieť vstup na pozemok**, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp.zn. 25 C 201/2006, o dovolaní žalovaných proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 9.novembra 2011 sp.zn. 6 Co 266/2011, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie žalovaných 1/ a 2/ **o d m i e t a.**

Žalovaní 1/ a 2/ sú povinní zaplatiť žalobcom 1/, 2/, 3/ a 4/ spoločne a nerozdielne náhradu trov dovolacieho konania v sume 150 eur na účet právneho zástupcu žalobcov JUDr. Milana Chovanca č. X. do troch dní od právoplatnosti uznesenia.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Žilina rozsudkom z 29. marca 2011 č.k. 25 C 201/2006-515 zamietol návrh žalobcov 1/ až 4/, ktorým sa domáhali, aby súd uložil žalovaným 1/ a 2/ do 3 dní od právoplatnosti rozsudku povinnosť odstrániť drevenú hospodársku stavbu postavenú na KNC parc. č. 745/2 – záhrady o výmere 318 m², zapísanej na LV č. X. a na KNC parc. č. 741/1 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 195 m², zapísanej na LV č. X. pre kat. územie R. z dôvodu neoprávneného zriadenia stavby na cudzom pozemku. Súčasne okresný súd

uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť umožniť žalobcom 1/ a 2/ vstup na pozemok KNC parc. č. 745/2 – záhrady o výmere 318 m², vedený na LV č. X. pre kat. úz. R., na účel opravy plotu, postaveného medzi pozemkami KNC parc. č. 745/2 – záhrady o výmere 318 m², zapísaného na LV č. X. a KNC parc. č. 74/1 – zastavané plochy a nádvoría o výmere 195 m², zapísaných na LV č. X. pre kat. úz. R. v rozsahu právoplatného rozhodnutia príslušného stavebného úradu. Návrh žalobcov 3/ a 4/ v tejto časti zamietol. O trovách konania okresný súd rozhodol tak, že žalobcovia 1/ a 2/ a žalovaní 1/ a 2/ nemajú právo na náhradu trov konania a zároveň žalobcom 3/ a 4/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalovaným 1/ a 2/ náhradu trov konania v sume 1.426,40 Eur, všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. V odôvodnení rozhodnutia uviedol, že sporná hospodárska stavba vlastnícky patriaca žalovaným 1/ a 2/ zasahuje do pozemku žalobcov len časťou drevenej strechy, ktorú žalovaní dobudovali dodatočne so súhlasom žalobcov a s vedomím obce. Účelom takto dobudovanej strechy bolo to, aby nedochádzalo k podmokaniu pozemkov účastníkov konania a hlavne základov samotnej garáže žalobcov. Žalobu v tejto časti považoval preto za nedôvodne podanú. K druhej časti žaloby uviedol, že opravu plotu, vzhľadom na jeho podobu a stav, v akom sa nachádzal ku dňu rozhodovania vo veci samej, nie je možné považovať za bežnú údržbu, a preto k tejto oprave je potrebné rozhodnutie príslušného stavebného úradu buď vo forme ohlásenia stavby alebo stavebného povolenia. Keďže hranica susediacich pozemkov, kadiaľ vedie oplotenie, sporná nie je, dospel k záveru, že je možné vyhovieť návrhu žalobcov 1/ a 2/ ako vlastníkov tohto plotu a uložiť žalovaným povinnosť umožniť týmto žalobcom vstup na ich pozemok za účelom opravy tohto plotu v rozsahu právoplatného rozhodnutia príslušného stavebného úradu. V tejto časti žaloby žalobcom 3/ a 4/ pre nedostatok ich vecnej legitimácie nevyhoviel.

Krajský súd v Žiline rozsudkom z 9. novembra 2011 sp.zn. 6 Co 266/2011 na základe odvolania všetkých účastníkov konania rozsudok okresného súdu vo výroku, ktorým žalobu žalobcov o uložení povinnosti žalovaným odstrániť drevenú hospodársku stavbu zamietol, potvrdil. Vo výroku, ktorým okresný súd uložil žalovaným 1/ a 2/ povinnosť umožniť žalobcom 1/ a 2/ vstup na ich pozemok a ktorým v predmetnej časti žalobu žalobcov 3/ a 4/ zamietol zmenil tak, že žalovaným 1/ a 2/ uložil povinnosť umožniť žalobcom 1/ až 4/ vstup na ich pozemok na nevyhnutnú dobu a v nevyhnutnej miere na účel opravy plotu. Rozsudok okresného súdu zmenil vo výroku o trovách konania medzi žalobcami 1/ a 2/ a žalovanými tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu a rozhodol o trovách odvolacieho konania. K potvrdzujúcej časti rozhodnutia uviedol, že okresný súd náležite zistil skutkový

stav veci a vec aj správne právne posúdil. V tejto časti preto okresný súd správne rozhodol, keď žalobu žalobcov zamietol. K druhému výroku napadnutého rozhodnutia uviedol, že súčasne s prevodom pozemku, na ktorom sa nachádza oplotenie, prešlo na žalobcov 3/ a 4/ nielen vlastnícke právo k pozemku, ale aj vlastníctvo (spoluvlastníctvo) k oploteniu ako príslušenstva k hlavnej veci (§ 121 ods. 1 OZ). Všetci žalobcovia majú preto k tejto časti žaloby aktívnu vecnú legitimáciu. Keďže z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že pôvodne vystavané oplotenie žalobcami 1/ a 2/ je značne poškodené a vyžaduje si opravu, žalovaní 1/ a 2/ sú povinní v zmysle § 127 ods. 3 OZ umožniť žalobcom vstup na ich pozemok za účelom opravy oplotenia stojaceho na hranici pozemkov účastníkov presne špecifikovaných vo výroku rozsudku. V tejto časti preto zmenil rozsudok okresného súdu s tým, že vstup na pozemok viazal na nevyhnutnú dobu a v nevyhnutnej miere. Rozhodnutie o trovách odvolacieho konania odôvodnil s poukazom na ustanovenie § 142 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku krajského súdu do výroku, ktorým odvolací súd zmenil rozsudok okresného súdu a uložil žalovaným povinnosť umožniť žalobcom vstup na ich pozemok za účelom opravy plotu, podali včas dovolanie žalovaní. Žiadali rozsudok krajského súdu v dovolaní napadnutej časti zmeniť tak, že dovolací súd žalobu v tejto časti zamietne, resp. aby dovolací súd rozsudok krajského súdu v tejto časti a aj rozsudok okresného súdu v druhom jeho výroku zrušil a vec vrátil okresnému súdu na ďalšie konanie. Uviedli, že rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti neposkytuje dostatok dôvodov, ktoré súd k takémuto rozhodnutiu viedli. Odvolací súd tým porušil ich právo na súdnu ochranu a spravodlivý proces. Okrem toho namietali, že súdy nižších stupňov dospeli k nesprávnym skutkovým zisteniam, že plot sa v celej jeho dĺžke nachádza na hranici susediacich pozemkov vlastnícky patriacich žalobcom a žalovaným (podstatná časť plotu sa nachádza na ich pozemku, čo bolo v konaní preukázané viacerými vykonanými dôkazmi). Výsledkom toho je, že odvolací súd nesprávne vec právne posúdil, keď síce správne poníma režim príslušenstva hlavnej veci (§ 121 ods. 1 OZ), avšak vychádza z nesprávneho skutkového zistenia, podľa ktorého plot je vybudovaný na hranici pozemkov. V súlade s právnym režimom vlastníctva plotu, na ktoré odvolací súd poukazuje, musí jeho vlastníctvo zdieľať režim hlavnej veci, ktorou v tomto prípade nie je parcela vlastnícky patriaca žalobcom (parc. č. 741/1), ale parcela v ich spoluvlastníctve (parc. č. 741/2), na ktorej je plot v podstatnej časti postavený. Odvolací súd dospel preto k nesprávnemu záveru, že oplotenie je

vo vlastníctve (spoluvlastníctve) žalobcov a nesprávne im poskytol ochranu v zmysle § 127 ods. 3 OZ.

Žalobcovia vo vyjadrení k dovolaniu navrhli, aby dovolací súd dovolanie žalovaných ako nedôvodne podané zamietol a žiadali priznať náhradu trov dovolacieho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podali včas účastníci konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) skúmal najskôr, či dovolanie smeruje proti takému rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto opravným prostriedkom (§ 236 a nasl. O.s.p.).

Dovolaním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

Keďže v prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, podmienky prípustnosti tohto mimoriadneho opravného prostriedku upravujú ustanovenia § 238 O.s.p.

Dovolanie je zásadne prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.), alebo proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci (§ 238 ods. 2 O.s.p.). Dovolanie je prípustné tiež proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 (§ 238 ods. 3 O.s.p.).

Žalovaní prípustnosť dovolania vyvodzovali z ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p., keďže boli toho názoru, že odvolacím súdom bol rozsudok súdu prvého stupňa v dovolaním napadnutej časti vo veci samej zmenený.

Súdna prax už opakovane konštatovala, že prípustnosť dovolania proti zmeňujúcemu rozsudku odvolacieho súdu je založená na zásade diformity (rozdielnosti). O rozdielnosť rozhodnutí ide vtedy, keď súdy posúdili okolnosti významné pre meritórne rozhodnutie veci odlišne. Pre posúdenie, či ide o zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu nie je preto rozhodujúce to, ako odvolací súd sformuloval výrok svojho rozsudku, (či ho formálne označil

ako zmeňujúci, hoci v skutočnosti ide o potvrdzujúci rozsudok), prípadne ako v dôvodoch označil ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorých pri rozhodnutí postupoval (či rozhodol podľa § 219 O.s.p. alebo § 220 O.s.p.).

V posudzovanej veci, je podľa názoru dovolacieho súdu z hľadiska nastolenej otázky určujúce to, ako bola súdmi nižších stupňov deklarovaná povinnosť žalovaných, t.j. či výroky rozsudkov súdov nižších stupňov pri deklarovaní povinnosti žalovaným v zmysle § 127 ods. 3 OZ vyznievajú rozdielne alebo nie. Ustanovenie § 127 ods. 3 OZ totiž vymedzuje len to, za splnenia akých podmienok sú vlastníci susediacich pozemkov povinní umožniť vstup na svoje pozemky, prípadne na stavby na nich stojace (konkrétne nevymedzuje, ktoré osoby sú oprávnené vstupovať na susediaci pozemok alebo susediacu stavbu).

Z porovnania rozsudkov vo výrokoch okresného a krajského súdu, ktoré žalovaní napadli dovolaním, nevyplývajú žiadne obsahové odlišnosti z hľadiska deklarovania povinností žalovaných. Okresný aj krajský súd dospeli zhodne k názoru, že pôvodne vystavané oplotenie žalobcami 1/ a 2/ je značne poškodené a vyžaduje si nevyhnutne opravu, a teda že sú splnené zákonné predpoklady v zmysle § 127 ods. 3 OZ pre uloženie povinnosti žalovaným umožniť vstup na svoje pozemky. Zmena výroku rozsudku odvolacieho súdu bola vyvolaná len tým, že odvolací súd považoval za oprávnené osoby aj žalobcov 3/ a 4/ a že povinnosť žalovaných umožniť vstup na pozemok, na rozdiel od súdu prvého stupňa, viazal na nevyhnutnú dobu a v nevyhnutnej miere, čo vyplýva priamo zo znenia ustanovenia § 127 ods. 3 OZ.

So zreteľom na uvedené dovolací súd nepovažoval žalovanými napadnutý výrok rozsudku krajského súdu vo veci samej z hľadiska ustanovenia § 238 ods. 1 O.s.p. za zmeňujúci (proti ktorému by bolo dovolanie bez ďalšieho prípustné), ale za rozsudok, ktorým bolo rozhodnutie súdu prvého stupňa v tejto časti potvrdené. Podmienky prípustnosti tohto mimoriadneho opravného prostriedku preto skúmal v zmysle § 238 ods. 2 a 3 O.s.p.

Rozhodnutiu odvolacieho súdu nepredchádzalo iné rozhodnutie dovolacieho súdu obsahujúce právny názor v tejto veci. Prípustnosť dovolania podľa § 238 ods. 2 O.s.p. preto neprichádza do úvahy. V dovolaní napadnutej časti nejde o potvrdzujúci rozsudok, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné a nejedná sa ani o rozsudok, ktorým by bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ktorým by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Dovolanie podľa § 238 ods. 3 O.s.p. nie je preto prípustné.

Pokiaľ dovolanie žalovaných smeruje aj proti výroku o trovách konania, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 167 ods. 1 O.s.p. sa o náhrade trov konania rozhoduje uznesením. O tejto povinnosti súd rozhoduje na návrh a spravidla v rozhodnutí, ktorým sa konanie na ňom končí (§ 151 ods. 1 veta prvá O.s.p.). Z uvedeného vyplýva, že spravidla súd pojme rozhodnutie o trovách konania do rozsudku, ktorým rozhoduje o veci samej (§ 155 ods. 1 O.s.p.). Výrok o náhrade trov konania sa tak stáva súčasťou výroku rozsudku. To ale neznamená, že táto časť výroku zároveň stráca povahu rozhodnutia vydaného vo forme uznesenia. Práve naopak, túto povahu rozhodnutia si aj naďalej zachováva, pretože výrok o náhrade trov konania je obsiahnutý vo výroku rozsudku len z dôvodov procesnej hospodárnosti.

Podmienky prípustnosti dovolania, smerujúceho proti uzneseniu odvolacieho súdu (ako tomu je v prejednáwanej veci), sú upravené v ustanovení § 239 O.s.p. V treťom odseku tohto zákonného ustanovenia sú vymenované prípady, ktoré vylučujú prípustnosť dovolania. Jedným z nich je aj uznesenie o trovách konania, pričom nie je významný spôsob rozhodnutia odvolacieho súdu v porovnaní s rozhodnutím súdu prvého stupňa. Dovolanie proti takémuto rozhodnutiu preto nie je prípustné ani v prípade, že odvolací súd v tejto časti rozhodnutie súdu prvého stupňa zmenil.

Možno teda uzavrieť, že dovolanie žalovaných, ktoré smeruje proti výroku odvolacieho súdu o trovách konania, podľa § 239 ods. 3 O.s.p., prípustné nie je.

Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní, postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v ustanovení § 237 O.s.p., neobmedzil sa dovolací súd len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238, resp. § 239 O.s.p., ale sa komplexne zaoberal otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j. či v prejednáwanej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti účastníka, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, nepodania návrhu na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania nesprávne obsadeným súdom).

Nezistil existenciu žiadneho dôvodu obsiahnutého v jeho taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až g/. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa § 237 O.s.p. prípustné nie je.

K tvrdeniu žalovaných, že rozhodnutie odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti neposkytuje dostatok dôvodov, ktoré súd viedli k takémuto rozhodnutiu, treba uviesť, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, stačí na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. IV. ÚS 115/03 z 3. júla 2003). Dovolací súd považuje za potrebné v tejto súvislosti upozorniť aj na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp.zn. II. ÚS 78/05 zo 16. marca 2005, podľa ktorého: „Súčasťou základného práva na súdnu ochranu v občianskom súdnom konaní podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je právo na odôvodnenie, ktorého štruktúra je rámcovo upravená v § 157 ods. 2 O.s.p. Táto norma sa uplatňuje aj v odvolacom konaní (§ 211 O.s.p.). Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní však nemá odpovedať na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní, zostali sporné alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvostupňového rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní“. Naostatok nemožno opomenúť ani ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p., v zmysle ktorého je odvolaciemu súdu daná možnosť vypracovania tzv. skráteného odôvodnenia rozhodnutia. Tá je podmienená stotožnením sa so skutkovými aj právnymi dôvodmi rozhodnutia prvostupňového súdu v plnom rozsahu. V takomto prípade je postačujúce v odôvodnení skonštatovať správnosť dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti ďalšie dôvody.

Preskúmaním veci dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutia súdov nižších stupňov zodpovedajú zákonným požiadavkám kladeným na odôvodnenie rozhodnutí.

Súd prvého stupňa v odôvodnení svojho rozhodnutia aj vo vzťahu k výroku napadnutého dovolaní uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania, stanoviská procesných strán k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania a citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Prijaté právne závery primerane vysvetlil. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu.

Odvolací súd v odôvodnení rozhodnutia podrobne uviedol, ako súd prvého stupňa rozhodol vo veci samej, aké skutkové závery vyvodil z výsledkov vykonaného dokazovania a ako vec právne posúdil. Podrobne opísal, čo bolo obsahom odvolaní účastníkov konania a ich vyjadrení k odvolaniam. Vo vzťahu k prvému výroku rozsudku okresného súdu v súlade s ustanovením § 219 ods. 2 O.s.p. skonštatoval správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvého stupňa a na zdôraznenie jeho správnosti doplnil ďalšie dôvody, pre ktoré toto rozhodnutie potvrdil. V súvislosti s druhým výrokom jeho rozsudku uviedol dôvody, pre ktoré považoval za oprávnené osoby aj žalobcov 3/ a 4/. V otázke uloženia povinnosti žalovaných umožniť vstup na svoj pozemok za účelom opravy plotu sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvého stupňa, ktoré okresný súd v odôvodnení svojho rozsudku jasne a zrozumiteľne formuloval. Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel preto k záveru, že skutkové a právne závery súdu prvého stupňa nie sú v danom prípade zjavne neodôvodnené a nezlučiteľné s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a aj odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v dovolaní napadnutej časti ako celok s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. spĺňa parametre zákonného odôvodnenia (§ 157 ods. 2 O.s.p.). Za porušenie základného práva zaručeného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv žalovaných.

Pokiaľ ide o námietku žalovaných spochybňujúcu správnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dôvodom dovolania nemôže byť samo osebe nesprávne skutkové zistenie. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je totiž v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvého a druhého stupňa nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je

zrejme z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní podľa ustanovenia § 243a ods. 2, in fine O.s.p. (arg. „dokazovanie však nevykonáva“).

Napokon, pokiaľ dovolatelia namietali, že odvolací súd nesprávne právne vec posúdil, treba uviesť, že uvedená námietka nespôsobuje existenciu vady v zmysle § 237 O.s.p. Námietka účastníka konania, ktorou vytýka súdu existenciu omylu pri aplikácii práva, treba považovať za dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c) O.s.p., ktorý však sám o sebe prípustnosť dovolania nezakladá. Skutočnosť, že by rozhodnutie prípadne aj spočívalo na nesprávnom právnom posúdení veci, môže byť len odôvodnením dovolania za predpokladu, ak je toto prípustné, nie však dôvodom jeho prípustnosti podľa § 236 a nasl. O.s.p.

So zreteľom na vyššie uvedené možno uzavrieť, že dovolanie žalovaných smerovalo proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, proti ktorému podľa § 238 a § 239 ods. 3 O.s.p. prípustné nie je; keďže neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v § 237 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky ich dovolanie ako neprípustné odmietol (§ 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p.) bez toho, aby mohla byť preskúmaná vecná správnosť napadnutého rozhodnutia krajského súdu.

Žalobcovia mali v dovolacom konaní úspech, preto mu patrí právo na náhradu trov konania proti žalovaným, ktorí úspech nemali (§ 243b ods. 5 veta prvá O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). V dovolacom konaní žalobcom vznikli trovy v súvislosti s odmenou za právne služby poskytnuté advokátom. Odmena za jeden úkon právnej služby činí sumu 117,38 Eur, pričom patrí za jeden úkon právnej služby a to písomné vyjadrenie k dovolaniu z 10. februára 2012 (§ 11 ods. 1 písm. a/ v spojení s § 14 ods. 1 písm. b/ a § 13 ods. 2 vyhl. č. 655/2004 Z.z.) a jeden krát režijný paušál v rozsahu jednej stotiny výpočtového základu za úkon právnej služby (§ 16 ods. 3 uvedenej vyhlášky) v sume 7,63 Eur. Celkove vznikli žalobcom trovy v sume 150 Eur (po pripočítaní DPH 20%), ktoré sú žalovaní povinní zaplatiť na účet advokáta žalobcov (§ 149 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 veta prvá O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 15. mája 2013

JUDr. Ladislav G ó r á s z, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Dagmar Falbová